

Hukkapäätös maakuntaan

Häirikköpetojen ampumispäätös on siirretty M & M ministeriöstä riistanhoitopiireille, lue isolta virkamieheltä pienelle, ja asiaan kuuluu, että luonnonsuojelujärjestöt vastustavat päätöstä. Luonnon suojeleminen kun on muuttunut yhä enemmän niiden etuoikeudeksi, jotka asiasta eivät tiedä yhtään mitään, ja tässäkin asiassa hyvää tarkoittavat suojelijat enimmäkseen tuhoavat sen, mitä ovat lähteneet suojelemaan. Esimerkkejä tästä on runsaasti.

Juhannuksen jälkeisellä viikolla seurasin kuinka merimetsot raatelivat vanhoja hailiverkkojani tuolla itäisellä Suomenlahdella. Kun nostin verkot, sain ainakin nähdä, että siellä oli ollut kalaa. Olivat vaan monet päätyneet ravintoketjun seuraavalle tasolle ilman, että minä pääsin asiasta osalliseksi. Hieman myöhemmin näin lapsuuden ystäväni ottamia kuvia muutamista merimetsojen ulosteiden tahrimasta luodosta, joita koristeli suuri joukko kuolleita puita. Kun kaunis ja kasvillisuudeltaan ainutlaatuinen ulkosaariston luonto tuhoutuu tämän tulokaslajin ansiosta jään ihmettelemään, ovatko lintutieteilijät ja kasvitieteilijät saman luonnon asialla.

Vahinkoa tekeviä hylkeitä ei saa ampua, vaikka ne repisivät kalastajien verkot riekaleiksi tai niin kuin ystäväni asian ilmaisi. Hylkeet ottavat tuotosta 80 %. Tämän jälkeen valtio vie jäljelle jäävästä 35 % ja loput saaliin arvosta jää minulle välineiden paikkaamiseen. Sitten keksittiin hylkeenpitävät rysät ja suojelijat kehoittivat kalastajia siirtymään näihin. Miten kävikään? Nyt ei kenenkään tarvitse taistella hylkeenpyynnin luvista, vaan häirikköhylkeet hukkuvat vapaaehtoisesti uusiin rysiin.

Hylkeiden suojeleminen päättyy helposti saimaan norppaan, jota suojelemaan ihan viimeisen päälle. Eräs hylkeitä tutkinut biologi ilmaisi jo 1980 -luvulla asian niin, että saimaan norppa on kuolemaan tuomittu, mutta kannan vaalimiseksi saadaan niin hyvät apurahat, että suojeleminen kannattaa jatkaa.

Osallistun aktiivisesti niin luonnon suojelemaan kuin riistanhoitoon täällä Keski-Pohjanmaalla, ja seurasin läheltä kuinka petoeläinsuojelijat siirtoistuttivat ahmoja meidän metsiin. Ei minua ahma vaivaa, olkoon rauhassa metsässä, mutta huvittaa, kun maamme metsäpeurakantaa on vaalittu ja kasvatettu peuransuojelijoiden toimesta. Syntyi kaksi koko Euroopan tasolla ainutlaatuista peurakantaa Kuhmoon ja Halsua - Perho -alueelle. Kun kaikki vaan keskittyivät suojelemaan omiaan, suurpedot tuhosivat Kuhmon peurakannan lähes sukupuuton partalle, ja viime laskennassa näyttäisi siltä, että samat kohtalonkellot ovat soineet Halsua - Perhon -alueella olevalle peurakannalle. Kannan pudotus edellisestä laskennasta on noin 30 - 40 %.

Koska luontoväki ei itse osannut selittää miksi he kasvattavat hallitsemattomasti petokantaa joka hallitsemattomasti tuhoaa peurakantaa, jota kaikin keinoin pitää suojelemaan, löytyi selitys. Kun ahma huomaa asuvansa poronhoitoalueella, se tappaa peuran lähisukulaisia (poroja), mutta kun ahma siirretään muualle Suomeen, se lopettaa välittömästi peurojen ja porojen populaation ja siirtyy vihreälle dieetille. Suomenselän peurat kuolevat joukoittain ihan muista syistä.

Huolenani ei ole se, että petoja ei saisi tappaa vaan se, että oikeus yhä useammin otetaan omiin käsiin ja ratkaistaan ongelma kaikessa hiljaisuudessa. Tästä sain oivallisen esimerkin Pohjois-Karjalassa, kun minulle kerrottiin, että sikäläiset sudet ovat viisastuneet, sitoneet kytkinlevyn kaulaansa ja hypänneet järveen.

En ehdota mitään erityistä ratkaisua asiaan, mutta päätös kulloinkin tehtävistä suojeletoimista tulisi tehdä siellä missä päätös vaikuttaa, ei ministeriössä eikä luonnonsuojelijoiden kabineteissa. Näin

tehdään myös silloin, kun karhu tai susi tallustelee ministeriöiden virkamiesten ja suojelijoiden omilla asuinalueilla.

Kaj Granlund, Lestijärvi